

D o l n o l u k a v i c k ý H L A S A T E L

ZÁŘÍ 2012

ČÍSLO 7

ROČNÍK XX

Vážení spoluobčané, bývá zvykem připomínat si kulatá výročí a pokud se jedná o věci pozitivní, také je oslavit. Připadl mě čestný úkol připomenout dvě výročí v naší obci. Právě čtete poslední číslo dvacátého ročníku obecního časopisu DOLNOLUKAVICKÝ HLASATEL (další vydání bude již ročník XXI) a za nedlouho se bude konat XX. ročník Haydnových hudebních slavností (dále HHS). To je pěkná řádka let, za tu dobu vyrostla obci celá nová generace obyvatel. Z těch, kteří se zasloužili o zrod Hlasatele a hudebních slavností, mi dovoluňte za všechny jmenovat tehdejšího starostu obce pana Václava Kvíderu a pana Josefa Netrvala, člena zastupitelstva obce. Pan Kvídera se bohužel tohoto výročí nedožil. Pan Josef Netrval, který je členem zastupitelstva nepřetržitě od r. 1990, dává trpělivě dohromady všechna čísla Hlasatele, je u každých HHS. Není v obci mnoho tak činorodých lidí, kteří vytrvali za všech okolností. Za tu dobu bylo jistě vymyšleno

Paní Anna Průchová (99 let) čte se zájmem každé číslo

a založeno mnoho různých věcí a aktivit. Ale určitě jen zlomek z nich vydržel tak dlouho, jako naše v úvodu zmíněné.

Hlasatel i HHS samozřejmě prošly vývojem, na který měl vliv např. finanční stav obce, náznaky a nápady zastupitelů, zaměstnanců i občanů obce, členů Haydnovy hudební společnosti, vývoj reprografické techniky apod. Zatímco Hlasatel se dočkal menšího formátu a je doručován do všech domácností zdarma, HHS slavnosti jsou pořádány ve větším formátu - z Dolní Lukavice expandovaly do dalších obcí a měst jižního Plzeňska. Troufám si říci, že v obou případech se jedná o vývoj pozitivní, dostanou se k více lidem a to je jejich poslání.

Oběma našim oslavencům dlužíme blahopřání k předchozím desátým ročníkům. V té době však měla naše obec a mnoho dalších míst v republice vážné problémy s přívaly vod a po té s tragickými následky povodní. Při těch letošních, dvacátých narozeninách jim to tedy vynahradíme. Hlasateli reedici 1. čísla a HHS účasti na koncertu 13. 9. v 17:00 – Dolní Lukavice – průjezd zámku /zahrada/ – Martin Kaplan, Josef Fiala (nokturno I: Joseph Haydn a lidová hudba západních Čech jeho doby), následném vystoupení tanečního souboru Mladina a na zahajovacím koncertu v pátek 14. 9. v 17 hodin v kostele sv. Petra a Pavla.

Přeji Hlasateli, aby i v dalších ročnících mohl plnit svůj úkol - přinášet Vám informace o dění v obci a „Haydnovkám“, aby se dočkaly návratu do zrenovovaných prostor, kde působil ten, po kterém mají jméno.

Poděkování patří všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na zrodu a vývoji našich jubilatů.

Vítězslav Opálko, starosta obce

Jak to začalo

V těchto dnech si na Dolnolukavicku připomínáme dvojí dvacáté výročí – Haydnových hudebních slavností a časopisu Hlasatel. I když se do podvědomí občanů dostali ve stejný den – 11. 9. 1993, příprava HHS trvala delší dobu. Protože jsem se na zrodu obou jubilentů částečně také podílel, dovoluji mi několik poznámek.

Když bylo před 20. lety zastupitelstvo osloveno s návrhem, pořádat v zámku hudební festival v upomínku na zdejší působení J. Haydna, málokdo tušil, co to obnáší. Upoutala nás možnost využití zámku i propagace obce. Zpočátku se řešila technická stránka pro zabezpečení prostor a jejich nejnnutnější opravy, rozvody elektřiny, vody, kanalizace, potřebné revize. Jak se blížil termín zahájení, vyvstávaly další otázky – ubytování interpretů (část pak byla ubytována v soukromí), stravování, propagace a mnoho dalších věcí, které se postupně objevovaly. Ostatně se o tom píše v 1. a 2. čísle I. ročníku Hlasatele. Díky ohromnému nadšení pro zdárný průběh HHS se všechny problémy podařilo do zahájení alespoň uspokojivě překonat.

Vlastní program I. HHS obsahoval 4. koncerty – v kostele sv. Petra a Pavla v D. Lukavici, sv. Ambrože na Vícově v zámeckém salónu a kapli sv. Jana Nepomuckého. Větší část obou dní byla věnována také společenskému setkání s hosty jak z oblasti kultury, tak i hudební, mj. i s členy šlechtických rodů. První ročník HHS se vydařil a tak začal připravovat ročník další. I když se původně plánovaný počet 10 koncertů II. HHS nepodařilo uskutečnit a program obsahoval jen 6 koncertů, dostával se již do podvědomí veřejnosti a hosty byli i poslanci PSP ČR a další politické osobnosti. Průběh II. ročníku ukázal, že je finanční zabezpečení slavností důležitým faktorem při sestavování programu.

Další ročníky byly připravovány v rozsahu pěti koncertů v D. Lukavici a na Vícově. Od VI. ročníku se koncerty rozšířily i do kostela v Přešticích. Díky postupnému získávání zkušeností nevznikaly již při organizaci koncertů větší problémy. Příprava programu probíhala na schůzkách v prostorách Konzervatoře v Plzni, jejíž ředitel Karel Friesl byl zároveň předsedou ČS Josepha Haydna. Dařilo se získávat sponzory i dotace na opravu zámku a i sami umělci působící v oblasti hudby 18. st. se zajímali o možnost vystoupení na HHS. Účinkovali zde také umělci ze zahraničí – často zde koncertovali hudebníci z Německa, dále to byli z Rakouska, Anglie, Izraele, Maďarska, Polska, Holandska, Japonska, Slovenska i z USA. Součástí slavností byly

i divadelní představení a výstavy obrazů. Rovněž bylo uspořádáno 6 mezinárodních symposií, které byly zaměřeny na tvorbu J. Haydna a jeho současníků. Mimo koncertů se občas konají interpretační kurzy pro studenty Konzervatoře Plzeň.

Po restituci zámku v r. 2000, kdy odpadly koncerty v zámku se HHS konají v zámku v Nebílovech. Změna nastala o X. HHS. K tomuto výročí se připravilo i 10 koncertů. Tyto koncerty se uskutečnily během čtyř dnů na místech s velkou vzdáleností od sebe, což se dalo organizačně jen těžko zvládnout. To vedlo i ke změnám v organizačním výboru a ke změně programu, který je rozložen na devět dní, což se dá i při větším počtu koncertů, který se pohybuje kolem 13 zvládnout. Hlásí se další zájemci o uspořádání koncertů, ale to už je nad naše síly.

S množstvím koncertů souvisí i jedna věc – finance. Hrály od začátku významnou roli. Získání sponzorů záleželo většinou na osobních kontaktech a zdá se, že v minulosti, kdy podniky nebyly součástí nadnárodních společností, to bylo snažší. Významně přispívaly např. CHKZ, ZPČ plynárny, pivovar, i další menší společnosti v oblasti, které o to po převedení do větších celků, již neměly zájem. Rozsah programu se daří udržet hlavně díky pomoci KÚPK i příspěvkům MK ČR a dalších měst a obcí, kde se koncerty pořádají.

Program HHS se připravuje s předstihem s ohledem na různá jubilea skladatelů, aby se mohlo včas jednat s interprety o jejich vystoupení. Často je ale velkým problémem získat od nich podklady potřebné pro tisk plakátů, pozvánek a hlavně informační brožury, která se často dokončuje těsně před zahájením, díky úsilí tiskárny Hanzar v Přešticích. Problémy bývají také s přepravou rozměrných nástrojů i s jejich úschovou v případě, že se na ně hraje při více koncertech. To, i další věci, které je třeba zajišťovat v průběhu koncertů, se daří díky obětavosti nemnoha dobrovolníků. S posledním potleskem závěrečného koncertu si všichni oddychnou a rádi vyslechnou poděkování od spokojených posluchačů za krásné hudební zážitky.

Haydnovy hudební slavnosti jsou dobou svého trvání, rozsahem i počtem míst koncertů ojedinělé v oblasti staré hudby. Dokazují, že lze kvalitní hudbu provozovat i na místech mimo velká centra.

I když se o statistice říká, že je to přesný součet nepřesných čísel, přesto přináším několik údajů. Za 19 ročníků HHS se uskutečnilo 169 koncertů, na kterých vystoupilo 456 účinkujících a 101 souborů. Jejich

umění vyslechlo 7 260 posluchačů.

A co na konec? Možná připomenout slova velkého příznivce HHS, Lubomíra Voleníka: „*Hudba potěší člověka v každé chvíli. Když je mu hodně dobře, aby vzlétl ještě výš; a zase naopak, když je na dně, aby se z toho dna dostal vzhůru. Je to zas jeden z těch akumulátorů, z kterých se člověk dobývá. Je to druh umění, na něž si člověk sice nemůže sáhnout, ale které přesto proniká do srdce, pohladí na duši, smyje rány, které se během dne na ní vytvořily a nakonec to černé odplave pryč a zůstává snaha a chuť jít dále po tom čistém a čistit vše kolem sebe sama.*

Paradoxní na lidech je to, že dokáží udělat dobré i špatné, krásné i ošklivé. Fantastické na tom všem je to, že to ošklivé, to negativní se ztrácí a zůstává tady to, co lidé udělali krásného, kdy to svoje dobro proměnili v nějaké dílo - obraz, sochu, skladbu a my z těchto děl čerpáme tu pozitivní energii, nabíjíme svoje akumulátory - nejenom z uměleckých děl, ale i z lidských srdcí těch, kdo jsou kolem nás. A proto je mi dobře mezi vámi, organizátory i posluchači koncertů Haydnových hudebních slavností, a proto se sem tak rád vracím“.

Josef Netrval

Pan Josef Netrval, šéfredaktor Hlasatele

Ještě několik vět

I když byla zasedání zastupitelstva Obce Dolní Lukavice po roce 1990 početněji navštěvována než je tomu nyní, ukazovalo se, že by bylo vhodné informovat občany častěji o činnosti zastupitelstva a dění v obci, než jednou za tři měsíce na veřejném zasedání. V úvahu přicházel jakýsi obecní časopis, bohužel, nebylo kde získat inspiraci. Ukázalo se, že pro vydávání je třeba povolení OÚ Plzeň-jih. Tam chtěli další údaje – název, obsah a počet čísel v roce. Název byl inspirován hláskou trouby, kterou používali svolávací pro zvýšení hlasitosti. Ještě před vydáním 1. čísla upravil hlavičku pan Milan Kasl do současné podoby, znázorňující obecního policajta, který v době, kdy ještě nebyl obecní rozhlas, na začátku každé ulice bubnoval, a když se lidé sběhli, pak jim oznamoval informace obecního úřadu. Tento tvar hlavičky vydržel až do r. 2005. V r. 2006 došlo k úpravě pro usnadnění vkládání časopisu na internetové stránky obce a od r. 2007 se přešlo na formát A5, který umožnil zrychlení tisku.

První číslo Hlasatele se podařilo připravit k začátku HHS. Byl o něj veliký zájem a muselo se opakovaně rozmnožovat. Druhé číslo bylo věnováno z větší části průběhu HHS a 3. číslo bylo k Vánocům. Z počátku probíhala většina úprav pomocí nůžek a lepidla, úměrně s počtem čísel se získávaly zkušenosti pro úpravu na počítači. Kvalitě také prospěla nová tiskárna a kopírka OÚ. Také obsah se zaměřil na několik pravidelných oblastí – informace z obecního úřadu a zastupitelstva, kultury, akce společenských organizací, společenská kronika a o dění v ZŠ a MŠ. Někdy je namítáno, že je Hlasatel spíše školní časopis, než obecní. Ve škole i školce se ale pořád něco děje, tak proč s tím neseznámit veřejnost. Rovněž tak s úspěchy žáků při různých soutěžích. Souvisí to ale také s příspěvky. Někdy se mi dostanou do ruky časopisy z jiných obcí. Mají tam hodně zpráv o činnosti různých spolků, což nám chybí. Naopak u nás je dost zpráv z kultury a historie. Někdy jsou vznášeny námitky, že nebyl některý článek uveřejněn. Je to tím, potřebujeme mít počet stránek násobek 4, tj. 4, 8, 12, 16 atd. Někdy obsah přebývá a tak musí upravovat velikost písma a fotografií, a pokud není obsah aktuální, zveřejní se v následujícím čísle. S růstem počtu výtisků, přestávala již stačit kapacita obecní kopírky a tak se Hlasatel tiskne v tiskárně. Vyžaduje to delší čas, ale je to tisk kvalitní i levnější než na obecní kopírce.

Tolik tedy ve stručnosti několik informací z dvacetiletého života Hlasatele. I tady je třeba poděkovat všem, kteří se na jeho obsahu podíleli i podílí svými příspěvky, nebo úpravě.

Josef Netrval

Hlasatel slaví narozeniny

„Už vyšel Hlasatel?“, „Odjezdy autobusu budou uvedeny v Hlasateli“, „Nezapomeň poslat fotky do Hlasatele!“, „Muším skovat mladým cancál, aby si to taky přečetli!“ „Ale ano, tihle lidé tu určitě bydlí, dyť to psali v cancálu, ale já nevím kde!“

Už dvacet let je Hlasatel, nebo taky „cancálek“, součástí života na Lukavicku.

Kdo vlastně vymyslel název? A kdo vybral obrázek policajta - bubeníka s mohutným knírem, který obcházela obec, hlásal důležité zprávy a všude budil respekt a pozornost?

Hlasatel po všechny ty roky bavit, bilancoval, děkoval, dokumentoval, fandil, gratuloval, hodnotil, chválil, informoval, káral, loučil se, nabízel, oslavoval, popisoval, radil, seznamoval, vítal, vzdělával, zval a žádal. Vyšla i speciální čísla ke sjezdům rodáků - Dolní Lukavice, Snopoušovy, Lišice, vyšlo i zvláštní barevné bilanční číslo ke konci volebního období. Hlasatel provází obyvatele vesnice v každém ročním období a v dobách dobrých i špatných, a podává o tom zprávy. Dobré i ty špatné. Jednou z nejhorších byla zpráva o smrti našeho nezapomenutelného prvního porevolučního starosty, památce Vaška Kvíderky byla věnováno zvláštní číslo. I on, jako starosta, byl přispěvatelem prvních čísel Hlasatele.

Další smutná doba přišla o dva roky později, v roce 2002, kdy většinu Čech zpustošila velká voda. I ta naše milá Úhlava, která připomíná spíš větší potok, co se líně klikatí mezi lukami, se tenkrát změnila v strašného, ohromného a nelítostného nepřítele. Už je to deset let, vzpomeňte na ty deštivé srpnové dny, a na tu nekonečnou tmavou a mokrou noc z 12. 8. na 13. 8. I tehdy Hlasatel s reportérskou náruživostí informoval, radil a zaznamenával škody i jejich postupnou nápravu.

Ale většinou to jsou články popisující rozvoj Obce, úspěchy šikovných žáků ZŠ, stále naplněnou kapacitu MŠ, pozvánky na různé akce, v poslední době i oblíbené historické postřehy a vzpomínky pamětníků. Přejme tedy Hlasateli a hlavně tedy nám obyvatelům, ať může psát jen samé dobré zprávy.

Při příležitosti kulatin se sluší popřát, ať je náš „cancálek“ stále hezčí a tlustější, ať má stále více čtenářů i dopisovatelů.

Při příležitosti kulatin se sluší poděkovat těm, kdo se na přípravě Hlasatele podíleli a podílejí, zejména ale tomu, kdo po celých těch dvacet roků stál u zrodu každého čísla, kdo je snad nevyčerpatelnou zásobárnou článků, faktů o Lukavici, vzpomínek a fotografií, tomu, kdo Hlasateli věnoval už dvacet let práce, sil a času - panu Josefu Netrvalovi.

Přejme Hlasateli i nám všem, aby panu šéfredaktorovi ještě dlouho nedocházely síly, elán a chuť do téhle někdy nevděčné práce.

*občasná dopisovatelka
Blanka Zahradníková*

Ohlédnutí za prvním číslem Hlasatele

Časopis Hlasatel vychází již 20. rokem a to je důvod k ohlédnutí. Nebudu se opakovat v rekapitulaci, co všechno časopis za ta léta „unesl“, tou se zabývá již paní Blanka Zahradníková. Chci se jen vrátit k historickému, prvnímu číslu, které vyšlo v září roku 1993. Mám před sebou první číslo Hlasatele, z jeho úvodníku se na mne dívá obecní hlásný, který s bubínkem přes rameno a paličkami v ruce vyhledává obecní noviny. Stejný smysl má náš časopis.

Už v úvodním slovu redaktor pan Josef Netrval upozorňoval na fakt, že člověk má informace o tom, co se děje v zemi, ve světě, ve vesmíru, ale leckdy neví, co se děje v jeho bydlišti. Proto tedy vznikl náš Hlasatel, abychom byli informováni o dění v naší obci. Pan Josef Netrval navrhuje, že by vydavatel časopisu – Obec Dolní Lukavice – neměl být jen informátorem, ale měl by zveřejňovat příspěvky čtenářů a reagovat na jejich dotazy. Dále navrhuje, že by časopis měl přinášet také informace Policie ČR, místních podnikatelů, atd. Pravdou je, že časopis je spíše zdrojem informací. Kromě hrstky nadšenců, kteří přispívají svými články pravidelně, se veřejnost prostřednictvím dotazů, kritiky či dobrých nápadů na časopisu nepodílí. A to je to, co v Hlasateli celá léta chybí.

Ale vraťme se k prvnímu číslu. Z něj se mimo jiné dozvídáme o tom, že se u nás konaly první Haydnovy hudební slavnosti, jakou rozlohu lesa má obec ve vlastnictví, dostáváme informace o kulturních akcích. Tehdy se o kulturu starala školská, kulturní a sociální komise ve složení: předsedkyně paní Marie Havlíčková, členky paní Jitka Vrbová a paní Alena Rejtharová. Pro rodiče školáků vyšel v tomto historickém čísle článek „Promluvy k rodičům“, pro milovníky historie připomínka písmáka Maška a jeho osobitý popis událostí r. 1813. O naší škole pojednává článek „Historie a současnost školy“, doplněný fotografií dětí ze školního roku 1992/1993. Funkci ředitelky vykonávala Jitka Králová a novým školníkem se stal pan Pavel Hajžman. S úsměvem na rtech čtu článek o zavádění telefonních automatů a pozorně pročítám také statistické údaje o počtu obyvatel v naší obci. K 20. 7. 1993 měla naše obec 754 obyvatel. Do života byly přivítány tyto děti: Eva Černá ze Snopoušov, Jan Hajžman, Tomáš Bouda a Marek Tureček z Lišic, Nikola Fuchsová, Kateřina Benešová z Dolní Lukavice

a Lenka Siková, Ivana Kvíderová a Pavel Kvídera z Kravce. Jak ten čas letí, všichni jsou dospělí... Ze společenské kroniky se dozvídáme, že nejstarším občanem byl tehdy jednadevadesátiletý pan František Ibermajer. Ani on, ani řada dalších jmenovaných oslavenců už dnes není mezi námi.

Starosta pan Václav Kvídera nás ve svém článku o programu obnovy vesnice informoval o budoucích změnách naší obce a o odpadovém hospodářství. V Hlasateli se také objevila fotografie našeho fotbalového mužstva, které postoupilo do okresního přeboru. Kromě jiných se na nás z fotografie usmívá i hráč František Bálek. Podrobnou informaci o činnosti fotbalového oddílu přináší článek p. Pavla Hajžmana a Jaroslava Stehlíka.

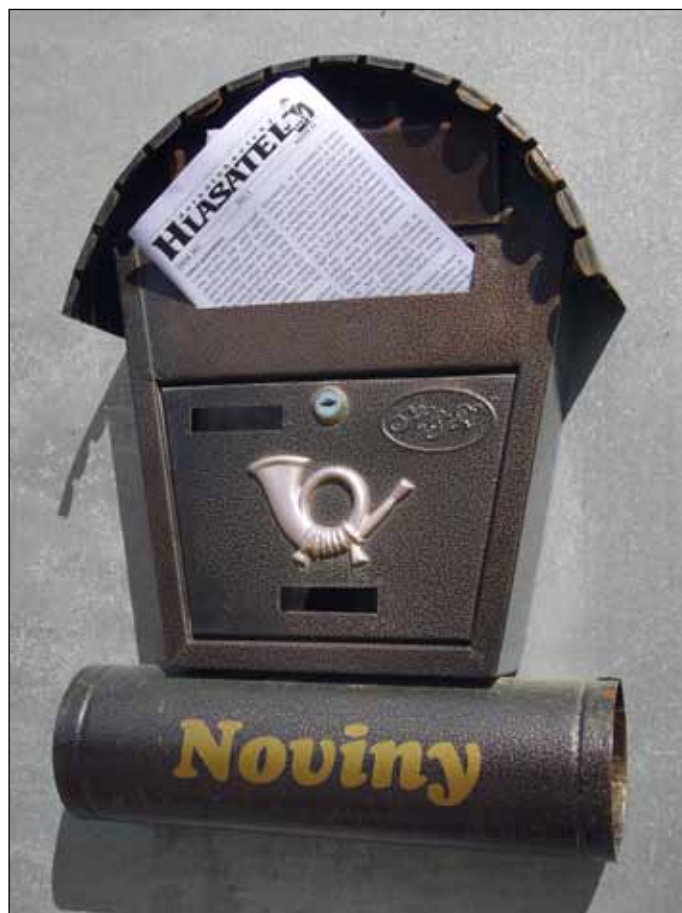
Byla jsem tehdy malá, ale rodiče i babička, stejně jako ostatní obyvatelé obce, přijali náš obecní časopis s velkým nadšením. Postupně se k vydávání obecních zpravodajů přidávaly další a další obce, ale naše obec byla mezi prvními.

To, že časopis funguje už dvacátým rokem, je zásluha především redaktora pana Netrvala. Nikdo si nedovede představit, kolik úsilí a času dá příprava každého čísla. Patří mu veliké díky a přání hodně zdraví a elánu, aby ve své redakční činnosti mohl ještě dlouho pokračovat.

Mgr. Eva Klepsová

Narozeniny

Dvacet roků. V životě lidském je to nejkrásnější věk. V životě časopisu – Znamka serióznosti, zodpovědnosti a oblíbenosti. Takovým časopisem je HLASATEL, vydávaný obecním úřadem v Dolní Lukavici, vedeným šéfredaktorem Josefem Netrvalem. O oblíbenosti svědčí i fakt, že první vydání v září 1993 mělo náklad 70 výtisků. V současné době to je již 380 kusů exemplářů. Je nutné připomenout, že tehdejší redakční radu tvořili: Josef Netrval, Jitka Vrbová a Milan Kasl. Nebylo by časopisu bez dopisovatelů. V každém vydání je úvodní slovo pana starosty Vítězslava Opálka. Zprávy o dění ve škole a ve školce přináší Mgr. Ivana Kvíderová, Mgr. Radka Šperlová, Mgr. Jana Votrubová, Mgr. Hana Skálová. Stálými dopisovatelkami jsou: Mgr. Eva Klepsová nebo Blanka Zahradníková a další. Zprávy z dámského klubu přináší paní Ivona Bělonožová. Sportovními zprávami zásobuje periodikum Pavel Hajžman. Od XV. ročníku je časopis Dolnolukavický Hlasatel doručován do každé domácnosti zdarma. V minulých ročnících přispívaly do časopisu Obyvatel dolnolukavicka: Irena Režňáková, Věra Kaslová, Mgr. Naďa Květonová. O hudebních Haydnových slavnostech podrobně referuje Michaela Freemanová.

Celkovou grafiku časopisu provádí pan Michal Böhm. Bylo toho hodně, co časopis pro obyvatele dolnolukavicka přinášel a přináší.

A co popřát Hlasateli do dalších let? Aby přinášel hodně zajímavých zpráv, aby si povídal s námi s občany, aby to byl náš HLASATEL, náš kamarád.

Ing. Kasl Jaroslav

Pár slov na závěr

Stalo se již tradicí, že starosta obce má v Hlasateli úvodní slovo. Není to lehký úkol. Tentokrát jsem byl navíc ještě požádán o slovo závěrečné. Po přečtení všech článků zjišťuji, že již téměř vše bylo řečeno. Snad tedy několik spíše technických údajů. Hlasatel je vydáván zpravidla 8x za rok. Tisk jednoho vydání se ustálil na 380 výtiscích a stojí obec 2200 Kč. Dobrovolné příspěvky občanů spolu s předplatiteli činí kolem 2.000 Kč ročně. Občas se podaří sehnat placenou reklamu. Zveřejňujeme jen tu, která může občanům být užitečná, většinou regionálních podnikatelů. Bylo vydáno i několik „zvláštních vydání“, tematicky zaměřených např. na setkání rodáků či na vyhodnocení volebního období. Na webových stránkách obce najdete Hlasatel v barevné verzi. Od r. 2008 byla obnovena redakční rada ve složení: Josef Netrval, Michal Böhm, Eva Klepsová a Mirka Štychová. Kolik má Hlasatel asi čtenářů?

Vítězslav Opálko

Ohlasy na 1. ročník Haydnových hudebních slavností - z 2. čísla I. ročníku Hlasatele

Prof. Paul Badura – Skoda

S velkou radostí jsem se dozvěděl, že Nadace pro Haydnovo evropské kulturní centrum Dolní Lukavice v těchto dnech pořádá svůj první festival.

V době, kdy se utváří nová Evropa, může právě péče o Haydnovo dílo přispět k tomu, abychom si uvědomili své společné kulturní dědictví. Je symbolické, že Haydn dostal první místo v Čechách, v Dolní Lukavici, potom v Esterháze a konec života prožil ve Vídni, když už předtím se jeho sláva rozšířila do Německa, Francie a Anglie. A tak není náhodné, že v jeho díle můžeme najít prvky rakouské, slovanské a maďarské lidové hudby. A ještě důležitější je skutečnost, že Haydnova hudba je dnes aktuálnější než kdykoliv jindy. Je věčně mladá – nevyčerpatelný zdroj radosti ze života.

Haydn, jemuž vděčíme za vznik klasické sonáty a symfonie, se z obtížných poměrů, z hladu a bídy vypracoval v jednoho z největších a nejúspěšnějších mistrů v neposlední řadě díky svému optimismu a neochvějné víře v Boha. Kéž by jeho příklad byl naší mladé Evropě vzorem!

Vídeň, květen 1993

Vážení čtenáři,

protože značnou část vydání druhého čísla našeho časopisu věnujeme významné kulturní akci, která se v naší obci uskutečnila, a to Haydnovým hudebním slavnostem. Může se stát, že někdo z vás bude postrádat některou z rubrik, která jej nejvíce zaujala v prvním čísle Hlasatele. Dnes přinášíme další rubriky, které by se měly, ať již občas nebo pravidelně, objevovat v dalších vydáních. Tak to bude i u těch, které vyšly v prvním čísle časopisu. Při koupi jste poznali, že cena našeho časopisu je nyní 2 Kč. Je to cena původně plánovaná. Náklady s vydáním jsou daleko vyšší než částka z prodeje i při takovéto ceně. Jistě pochopíte, že nám v tomto případě nejde o výtěžek, ale o informovanost občana. Ke zvýšení ceny na 2 Kč jsme přistoupili, neboť o první číslo byl velmi slušný zájem.

To by mohl být signál pro podnikatele, kterým nabízíme výhodnou inzerci. Podmínky inzerce

jim sdělí redakční rada na Obecním úřadě v Dolní Lukavici.

Redakční rada

Ohlédnutí

Je tomu zhruba rok, co se do sokolovny v Dolní Lukavici scházeli občané na schůzi, kterou připravilo obecní zastupitelstvo k seznámení občana o situaci s vlastnictvím zámku a jeho budoucím využitím. Jedním z řečníků byl pan Petr Šefl, cembalista a restaurátor historických hudebních nástrojů, který ve svém plamenném projevu nastínil možnost využití zámku jako místa, které by mělo sloužit hudebnímu umění a výhledově by se zde mohla vytvořit škola na restaurování hudebních nástrojů a stavbu jejich kopií, místa pro pořádání Haydnových hudebních slavností. Návrh přítomné celkem zaujal, přesto však jen málokdo věřil, že se jej podaří uskutečnit.

Pan Šefl se však myšlenky nevzdává. Podařilo

Pan Petr Šefl při vystoupení na prvním ročníku HHS

se mu pro ni získat další umělce podobného zaměření, jako např. Andraše Kröpera. Hlavní prozdar celého díla bylo získání paní Dagmar Páclové, která díky svým organizačním schopnostem umožnila praktickou realizaci celého díla.

Po mnoha jednáních v Praze i v Dolní Lukavici byla pak 20. ledna 1993 založena nadace pro Haydnovo evropské kulturní centrum.

Na jaře bylo obecní zastupitelstvo seznámeno představiteli Nadace s návrhem na uspořádání 1. Haydnových hudebních slavností. Proto byla mezi Obcí Dolní Lukavice a Nadací schválena na veřejné schůzi obecního zastupitelstva po dopracování smlouva o spolupráci. Přijetím této smlouvy bylo schváleno uspořádání slavností.

První prací na realizaci Haydnových slavností bylo získání sponzorů. Po delších jednáních se podařilo získat firmy na provedení stavebních úprav, další slíbily zajištění tisku materiálů, propagaci, ubytování, občerstvení. Byla uspořádána tisková konference, na které byli novináři seznámeni se záměry Nadace. Ve vysílání plzeňského studia Českého rozhlasu a v Plzeňském deníku se častěji objevovaly zprávy o Dolní Lukavici i o přípravě Haydnových slavností.

V Praze pak probíhala jednání s jednotlivými umělci o možnosti vystoupení na Haydnových slavnostech. Vzhledem k tomu, že většinou si obzavují termínový kalendář již v předchozím roce, bylo velmi obtížné skloubit vše tak, aby úroveň a zaměření účinkujících bylo na dostatečné úrovni.

Postupně, jak se blížil termín zahájení slavností, stupňovalo se i tempo prací na úpravě prostor. Koordinaci mezi jednotlivými firmami řídil pan Uzel, který musel často vynaložit značné úsilí, aby přesvědčil pracovníky, že práce musí být provedena nejen včas, ale i kvalitně. Tempo pak vyvrcholilo druhý zářijový týden, kdy poslední práce na úklidu prostor a jejich výzdobě probíhali dlouho do noci. Den před zahájením v pátek 13. září, vyvolal odpolední déšť chmury na tvářích organizátorů. Přestože později déšť ustal a vyjasnilo se, starostů neubývalo, spíše naopak. Začali přijíždět první účinkující i hosté, bylo třeba zajišťovat ubytování pro ty, kteří si jej předem nevyžádali. Přicházeli i omluvy od těch, kteří účast přislíbili, avšak z různých důvodů se nemohli zúčastnit. Například PhDr. Michal Beneš CSC, z České komise UNESCO pro nemoc, ministr kultury pan Kabát a přednosta Okresního úřadu Plzeň-jih, kteří se zúčastnili jednání KDÚČSL v Českých Budějovicích, pro zaneprázdněnost se osobně písemně omluvil premiér České republiky pan Václav Klaus, Karel Schwanzenberg a jiní. Z důvodů účasti na jiných společenských akcích se nemohl mimo jiné zúčastnit prezident českého předsednictva Nadace prof. dr. Paul Badura-Skoda, ředitel Haydnovo festivalu v Eisenstadtu

Dr. Walter Reicher, zástupci z Rohrau, rodiště Josepha Haydna.

Sluncem ozářený dolnolukavický zámek se chystal přivítat účastníky Haydnových hudebních slavností. Výstavní prostory s obrazy zapůjčenými Zpč. galerií čekaly na první návštěvníky. Starosta udílel venku ještě poslední pokyny pořadatelům z řad mládeže. Pak na balkon vystoupili trubači a slavnostními fanfárami, které na motivy Haydnovy první symfonie – Lukavické složil skladatel a profesor pražské DAMU Juraj Lias a se studenty nacvičil ředitel konzervatoře v Plzni pan Karel Friesl, a zahájili Haydnův festival. Na balkon pak vystoupil dolnolukavický starosta, aby úvodním slovem přivítal všechny přítomné. Po něm vystoupil prezident Haydnovy nadace pan Petr Šefl, zástupce Okresního úřadu Plzeň-jih paní Ing. Trnková, zástupce Ministerstva kultury pan Dobrodinský a plzeňský primátor pan Mudr. Mraček.

Zatímco venku koncertovali žáci plzeňské Konzervatoře a v dobových krojích oblečení obsluhující, roznášeli posluchačům občerstvení, konalo se v zámeckých prostorách setkání domácích a zahraničních členů Haydnovy nadace, kde prezident Nadace pan Šefl seznámil přítomné s dalšími záměry v činnosti Haydnova evropského kulturního centra. Dále setkání pokračovala za účasti sponzorů a členů obecního zastupitelstva. Při této příležitosti byl ustaven přípravný výbor pro založení České společnosti Josepha Haydna, jehož předsedou se stal Karel Friesl – ředitel Konzervatoře v Plzni. Pak se otevřely prostory zámku, dosud veřejnosti nepřístupné návštěvníkům, mezi kterými nechyběli ani představitelé šlechtických rodů manželé Bernadetta a Josef Kinski, hraběnky Margareta Kotulinská – Rohan, Mathilda Nostitzová a H. A. Schönbornová, hrabě Zdeněk Šternberg a jeho sestra hraběnka Vratislavová rozená Sternbergová, hrabě Buquoy, kněžna Gabriela Lobkowiczová a princezna Rohanová.

Zcela zaplněný a světly reflektorů ozářený kostel sv. Petra a Pavla očekával zahájení prvního z koncertů. Po úvodních slovech vítajících posluchače je seznámil pan Šefl s unikátním nástrojem – cembalem z roku 1671 – prvním známým cembalem se signaturou českého stavitele J. G. Milkise z Prahy. V první polovině koncertu vystoupil, sou-

bor Musica historica viva vedený Petrem Šeflem. Zahrál skladby J. F. Fasche a J. S. Bacha. Hlasový part přednesla sopranistka Lenka Škorníčková. V druhé části provedl sonátu L. Koželuha pro klavír Petr Šefl a v Haydnových písních doprovodil mezzosopranistku Olgu Černou. Zde zazněl další unikátní nástroj – hamerklavier zhotovení Jacobem Weimesem v Praze kolem roku 1800. Na závěr koncertu vystoupil se souborem Musica historica viva jako host prof. Glen Wilson z Holandska. Po skončení koncertu se posluchači plni dojmů jen pomalu rozcházeli. Čekalo je však ještě jedno překvapení, které bylo dlouho utajované. A tak, zatímco v kostele pilně pracovali pořadatelé, aby za vedení Stanislava Vokáče připravili vše na nedělní bohoslužbu, stěhovala se rozhlasová

a televizní technika na místo dalšího koncertu. Vícovský kostelík, jedna z nejstarších románkových staveb v kraji, ožil v noci ze soboty na neděli nezvyklým ruchem. Temnotou se míhaly postavy přenášející různé předměty a tahající kabely, a tak, když přijel autobus s posluchači, chýlily se přípravy ke konci. Stejně však museli ještě v chladné a vlhké noci počkat, než bylo vše správně osvětleno a ozvučeno.

Program koncertu zcela odpovídal tomuto prostředí. Italské a anglické písně ranného baroka pod souhrnným názvem: „Písně slunce a mlh“ přednesla Jana Lewitová za doprovodu Rudolfa Měřinského. Čistý hlas mezzosopranistky jen umocňoval atmosféru a citlivý doprovod na dobové strunné drnkací nástroje, loutnu a theorbu, zanechal u posluchačů ty nejhlubší dojmy. Jen neradi opouštěli hudbou jakoby rozzářený a propletený kostel, jehož okolí zahalila mlha, podobná těm na skotských blatech. Čas však neúprosně plynul a již dopoledne čekal další koncert.

V červeném salóncu dolnolukavického zámku se sešli návštěvníci, aby v prostředí, kde působil Joseph Haydn, vyslechli jeho sonáty v podání jednoho z nejlepších hráčů na cembalo a fortepiano – Glena Wilsona z Holandska. Precizně provedené skladby působily někdy až studeně oproti předchozím koncertům, u milovníků historické hudby zanechaly ty nejlepší dojmy. To také ocenili dlouhotrvajícím potleskem a žádostí o přídavky. Odpoledne, ještě před posledním koncertem Haydnových hudebních slavností se zámecká kaple zaplnila účastníky bohoslužby, kterou obětoval za všechny dřívější obyvatele zámku mons. prelát

Dr. H. Schmidt. Ve své promluvě též připomněl kromě hudebního i duchovní odkaz J. Haydna.

Pak již nastoupili pracovníci televize, aby připravili vše potřebné pro závěrečný koncert. Pořadatele zaskočil velký zájem o tento koncert, a tak prostory zámecké kaple byly přeplněny. Tento koncert byl i součástí programu Dvořák Society for Czech and Slovák of Great Britain, která za svého pobytu u nás navštívila koncerty na zámcích Kozel a Lužany.

Soubor Concertino nocturno Praha je soubor mladý nejen délkou trvání (od roku 1991), ale i věkem. Přesto však skladby Antonína Břejchy a mladšího Haydnova bratra J. M. Haydna, které soubor přednesl, přesvědčily posluchače

První president NKÚ Lubomír Voleník († 2003)

o vysoké umělecké úrovni tohoto kvarteta, které vede Andreas Kröper, mimo jiné též jeden ze zakladatelů Haydnovy nadace.

Utichly tóny hudby 18. století a poslucha-

či plni dojmů opouštěli prostory zámku, který na několik dní ožil ruchem podobným dřívějším dobám. Utichlo šumění vodotrysku před zámkem a jen zvuk věžních hodin dolnolukavického kostela dál ukrajuje času k druhému ročníku Haydnova festivalu. Bude? A bude-li, jaký bude?

Josef Netrval

Perličky ze zákulisí Haydnových hudebních slavností

Překvapivě zdarma byla v jedné ze zámeckých místností připravena pro návštěvníky pěkná kniha. Asi 30 výtisků bylo velice rychle rozebráno. Tyto knihy přinesli představitelé Händlovovy společnosti, kteří navázali kontakt s Haydnovou nadací. Ti šťastnější, na které se dostalo, již vědí, že vlastní knihu o Händlovi, nikoli o J. Haydnovi, jak se domnívají někteří další zájemci o knihu, na které se nedostalo.

Po roce a půl známosti, kdy jsem se s prezidentem Nadace Petrem Šeflem stýkal, není tajemstvím, že si dnes s tímto pánem tykám, což mi usnadňuje vzájemnou komunikaci při realizaci našeho společného cíle, i když naše povahy jsou zcela rozdílné, a proto volíme každý poněkud jinou cestu, jak věc prosadit. V pátek před festivalovým víkendem, když se setmělo, mě Petr řekl: „Václave, zapomněli jsme na noční osvětlení, to musíme do zítřka dohonit.“ Já mu odpověděl, že tohle není tak důležité, neboť se mi hlavou honila spousta dalších věcí, které bylo třeba v sobotu zajistit,

a těch nebylo málo. Zároveň jsem si neodpusťil, že již zas vymýšlí, ale zapomíná na to, kolik máme času a že by bylo vhodné, aby tu byl dříve nežli v pátek.

V takovém případě by se nechalo připravit ledacos. Proto naše pře skončila dohodou, že osvětlení zabezpečí on a já mu v tom nebudu bránit, když bude jednat s místními elektromechaniky, anebo se jinak snažit nasvícení kostela a zámku zajistit. Podařilo se mu na poslední chvíli dosti svérázným způsobem přemluvit techniky televize.

Dojem z večerního koncertu, nevšedního to u nás dne, byl silně umocněn, pro přicházející návštěvníky koncertu světlem ozářenými budovami zámku a kostela. A tak jsem uznal, že pravda byla tentokrát na straně Petra Šefla, neboť bez nasvícení by byl pro mnohé zážitek výjimečného sobotního večera o něco všednější. Co myslíte vy? Obdobně to bylo i se sochami, které se objevily ve výklencích v zámku. V tomto případě však pomohl Standa Vokáč. Nakonec, co mu zbývalo... byl to jeho nápad. Když jsem byl přítomen, jak se s tímto nápadem svěřoval Petru Šeflovi, bylo mi jasné, že se budou sochy z fary do zámku přenášet.

Je Lukavice na slavnosti připravena? Budou se mít návštěvníci, kde stravovat? Tyto a jim podobné otázky mně byly pokládány na poslední tiskové Konferenci před slavnostmi v Divadelním ústavu v Praze. Zde mi dal i pan Kusák najevo určitou nespokojenost s tím, že počítáme se stravováním pro méně náročné hosty ve školní jídelně, ti náročnější, že budou muset do Přeštic. Bylo pro mne milým překvapením, když právě tento pán osobně ocenil stravování ve školní jídelně a pochválil dovednost kuchaře, díky jemuž nemusel nikdo do Přeštic. I ostatní návštěvníci zvolili stravování zde. A že mezi nimi byli lidé nároční, vybíraví, někdy i mlsní. Angažováním kuchaře Václava Hrubého jsme si při prvním ročníku Haydnových slavností ostudu v zabezpečení stravování určitě neudělali, spíše naopak, byla nasazena dosti vysoká laťka. Proto si myslím, že pro příště by nemělo být v Lukavici jen jedno místo, kde je možno se slušně najíst. A již dnes by měli ti, co mají možnost stravování zajistit, „Dlouhé čekání je otravné a my tu už čekáme pěknou dobu na

odjezd. Autobus však vyjet nemůže, zdržují to ti hlavní. Sedí u „Růže“ a myslí si, že ať je teplo nebo zima, v hospodě je to vždy prima. My to máme trpět.“ Takhle nějak asi reagovali někteří účastníci půlnočního koncertu na Vícově, kteří čekali na odjezd autobusu v Lukavici. Dověděl jsem se to až po slavnostech. Byli to zejména ti, kteří nebyli na koncertě v kostele sv. Petra a Pavla a zaměřili se právě na půlnoční koncert, takže nevěděli o časovém posunu, který byl nutný, aby technici televize stačili nainstalovat svoje přístroje ve vícovském kostelíku. Proto jsme spolu s prezidentem Nadace P. Šeflem odvedli hosty, včetně primátora Mračka, do hostince „U bílé růže.“ Nic lepšího nás v dané chvíli nenapadlo.

Pan primátor byl však velkorysý a upřímný. Konstatoval, že vážná muzika ho nezajímá tolik, jak by si asi pan Šefl přál, ale že nasál tu festivalovou atmosféru a počká i na Půlnoční koncert. Když se s námi loučil, řekl nám, že toho rozhodně nelitoval, naopak, že udělal dobře a půlnočního koncertu se zúčastnil. Svoji ochotu pak, projevil mimo jiné tím, že odvezl ve svém autě do Plzně dva studenty Konzervatoře, kteří byli evidentně „společensky unavení.“

Velké potíže způsobily organizátorům nečekané požadavky hostů na ubytování. Ne, že by se nepočítalo s tím, že tato situace může vyvstat a musí se připravit rezerva, ale, kde ji připravit?

V Dolní Lukavici téměř žádné ubytovací kapacity nejsou a ubytování u soukromých osob má svá rizika, obzvláště, když tuto službu poskytují jednorázově, aby pomohli v dobré věci. V Horní Lukavici jsme všechny pokoje obsadili. V přijatelných Přešticích měli hosty z německého družebního města Nitenau, a proto jsme nemohli využít zdejších kapacit, vyjma hotelu Regent pro náročnější. Rezervu jsme si tedy zajistili na kolejích v Plzni. Ale ouha, tam nikdo bydlet nechtěl kvůli vzdálenosti. Nelze se divit, když naprostá většina žadatelů chtěla ubytování přímo v Lukavici, pokud bylo v okolí, muselo mít určitou úroveň, aby bylo pro hosty přijatelné. A tak jsme s odřenými zády zvládli hosty ubytovat mimo jiné i díky volné kapacitě na Vícově. Přesto nezbyvá než si i povzdechnout. Kdyby se totiž v minulosti podařilo prosadit záměr, aby u sokolovny byla ubytovna, měli jsme dnes velké plus.

Zakládá se Haydnova společnost

Jednou z proklamovaných aktivit Haydnovy nadace je založení občanského sdružení s názvem Haydnova společnost.

Zájemci o členství v tomto sdružení se mohou již teď nechat zapsat na obecním úřadě a očekávat pozvánku na ustavující shromáždění. Ode mne pak mohou dostat bližší informace o podstatě vznikající společnosti.

Ptáme se za vás

Pro měsíčník Obce Dolní Lukavice HLASATEL odpovídal Dr. Milan Brunclík, spolumajitel firmy Kabel-Plus a režisér, který natáčel I. Haydnovy hudební slavnosti v Dolní Lukavici.

Pane Brunclíku, často se mne občané ptají, kdy uvidí něco z Haydnových slavností v televizi, a jsou zklamaní, že se neobjevily v žádné ze zpravodajských relací.

Myslím si, že zklamání není vůbec na místě. Ve smlouvě, kterou jsme uzavřeli s Nadací jsme se zavázali k vytvoření významnější produkce, nežli je zpravodajský šot.

A to?

Vytvoříme broadcast blok, videokazetu a asi čty-

řicetiminutový výchovný program s dramatickými vložkami.

Mohl byste nám tyto tři věci přiblížit jednotlivě s upřesněním, jak se naši občané k tomuto dostanou?

Samozřejmě. Broadcast blok je televizní vysílání. Počítáme, že v našem vysílání, tj. Kabelu-Plus poběží tento pořad o vánočních svátcích.

Promiňte, ale vaše vysílání je záležitostí měst, nikoliv vesnic nám podobných, a naši diváci nechtějí být ochuzeni.

Jsme si toho vědomi a budeme se snažit naše vysílání prodat i jiným televizním společnostem, aby je mohli shlédnout diváci v celé republice.

To znamená České televizi?

Ne. V naší republice nyní existují: Česká televize, Kabel-Plus, Premiéra /Praha a okolí/ a Nova, která začne vysílat od 4. února namísto nynějšího druhého programu, a této jsme pořad nabídli. Pokud jej odkoupí, dáme vám včas vědět, kdy bude vysílán.

Nezlobte se, ale skutečnost, že nenabízíte vysílání České televizi, ale společnosti Nova, mě přivádí k domněnce, zda-li máte zájem toto vysílání jiným společnostem prodávat a je li vůbec nějaká záruka, že bude odkoupeno?

Žádná záruka samozřejmě není, je to riziko podnikání, ale jsme to právě my, kdo má eminentní zájem, aby to, co děláme, bylo prodejné. Pokud se nám toto vysílání nepovede prodat pětkrát až osmkrát, nedostaneme zpět ani náklady na natáčení vynaložené. Proto je naší snahou prodat toto vysílání i do zahraničí, v první řadě do Rakouska. Na otázku, proč z českých společností právě Nova, odpovídám stručně, a to, že my jsme privátní, oni také a máme proto k sobě blíže.

Přístupme k další věci, kterou je pořízení videokazety.

Tou chceme začít. Nejpozději do konce listopadu bychom měli Nadaci kazetu předat, právo šíření videokazet jsme ponechali Nadaci. Její rozmnožení i distribuce je dnes otázkou několikadenní, a tak si myslím, že pokud vše dobře dopadne, budete moci občanům oznámit, že si mohou pod stromeček koupit kazetu z prvních slavností.

Třetí věcí, kterou pořídíte, je tzv. výchovný program. Co se za tímto pojmem skrývá?

Měl by to být program s dramatickými vložkami, jehož cílem bude přiblížit české a evropské veřejnosti osobu Josepha Haydna a jeho působení v Čechách, v Dolní Lukavici. Termín dokončení je 30. 6. 1994. Musíme ještě přijet k vám filmovat. Původně jsme chtěli v říjnu, ale možná bude vhodnější doba na jaře, až rozkvetou stromy. Tento pořad by byl hlavně pro účely školského vysílání, proto se Nadace zavazuje při vytváření této produkce spolupracovat zejména účastí muzikologů. Pravděpodobně pořídíme videokazetu i tohoto pořadu, přestože to již není obsahem smlouvy, protože se mně to jeví jako vhodné.

Jsem přesvědčen, že by lidé, a zejména naši občané, kupovali i tuto videokazetu. Pane režisére, rozhovor s Vámi připravuji pro obecní měsíčník HLASATEL, časopis obyvatel Dolnolukavicka. Můžete vyjádřit své dojmy ohledně Dolní Lukavice? Máme v republice mnoho kouzelných měst a vesniček. Jednou z nich je Dolní Lukavice. Ovšem založení tradice Haydnových hudebních slavností je věcí ojedinělou, nevím, která jiná vesnice dokázala něco obdobného. Když jsem v létě začal k vám jezdit a poznal prostředí, je až neuvěřitelné jakým způsobem se podařilo slavnosti připravit. Říkám to proto, že bylo velice těžké první slavnosti připravit, bylo by však mýlkou domnívat se, že udržení založené tradice již půjde lehce, samo. Naopak, těžkosti budou nadále, ale i přes tyto není dost možné dolnolukavickým občanům přát něco jiného, nežli další ročníky Haydnových hudebních slavností a jejich přínos pro rozkvet obce. Děkuji za rozhovor.

Pro HLASATEL připravil Václav Kvídera

Paní Dagmar Páclová (†2005) a Václav Kvídera (†2000)